

DOLŇÁČIK

ZŠ Obchodná 5, Sečovce

2015/2016

Tretie vydanie

ROČNÍK: 19.

Vychádza občasne

Obsah:

MDD a Slovenský deň	s. 3
Svetový deň bez tabaku	s. 4
Jazyková poradňa	s. 5
Týždeň mliečnej desiaty	s. 6
Budapešť, ako ju nepoznáme	s. 7
Svetový deň vody	s. 7
Prázdninová anketa	s. 9
Vlastná tvorba	s. 10
Zaujímavosti z diania v našej škole	s. 16

Redakčná rada : Šéfredaktor – Korytko, D., **Redakčná rada:** predseda – Popovič, J. **Členovia:** Ďuricová, K., Košková, S.

Vydáva: ZŠ Obchodná 5, Sečovce ako Občasník
Pedagogický dozor: Mgr. I. Ujhelyiová

Medzinárodný deň detí a Slovenský deň

Najkrajšie a najlepšie dni v školskom roku sú tie, keď sa neučíme, ale aj napriek tomu nám informácie nadobudnuté počas týchto dní ostávajú v pamäti. Medzi takéto dni určite patrí aj Medzinárodný deň detí a s ním už tradične spojený aj Slovenský deň.

1. júna sme sa zabávali a zároveň učili. Pre nás, žiakov, boli pripravené rôzne „atrakcie“, z ktorých sme si mohli vybrať.

Škola od rána žila folklórom. Pred hlavným vchodom nás čakali dievčatá s dobrou náladou a podareným repertoárom ľudových piesní.

V učebni na 1. stupni prebiehala prednáška spojená so židovskou tematikou, ktorú nám sprostredkoval p. učiteľ Marek Marijov zo Spojenej školy v Sečovciach. Dojemné momenty striedal hnev a údiv a niektoré myšlienky v nás rezonujú dnes.

Mladší žiaci sa mohli zúčastniť súťaží, ktoré pre nich pripravili žiaci ôsmych ročníkov.

Od rána sme v areáli školy mali možnosť vidieť tradičné slovenské remeslá. Mohli sme si vyrobiť povraz, pomlieť pšenicu na chlieb, vyrobiť a aj ochutnať slovenské BIO maslo. Dievčatá si mohli vyskúšať a naučiť sa servítkovú techniku.

Veľkým
lákadlom
bolo
vystúpenie
skupiny
Drišľak,
ktorá nám
spríjemnila
teplé
a slnečné
predpoludni
e.

Nesmela
chýbať
tombola,

v ktorej hlavnou cenou bol tablet. Na záver sme sa dočkali sladkej odmeny.

(Jakub Popovič, VIII. A)

Svetový deň bez tabaku

31. máj je vyhlásený Svetovou zdravotníckou organizáciou za Svetový deň bez tabaku. Tento deň je celosvetovou iniciatívou zameranou na zvýšenie povedomia o negatívnych dopadoch užívania tabaku.

Aj žiakom našej školy sa snažíme prostredníctvom rôznych aktivít priblížiť význam tohto dňa. V piatok (27. mája) to bola rozhlasová relácia, v pondelok (30. mája) žiaci I. stupňa súťažili vo fúkaní. Ich úlohou bolo odfúknuť čo najďalej vrchnák z PET fľaše. Za každú triedu súťažil 1 chlapec a 1

dievča počas veľkej prestávky vo vestibule školy.

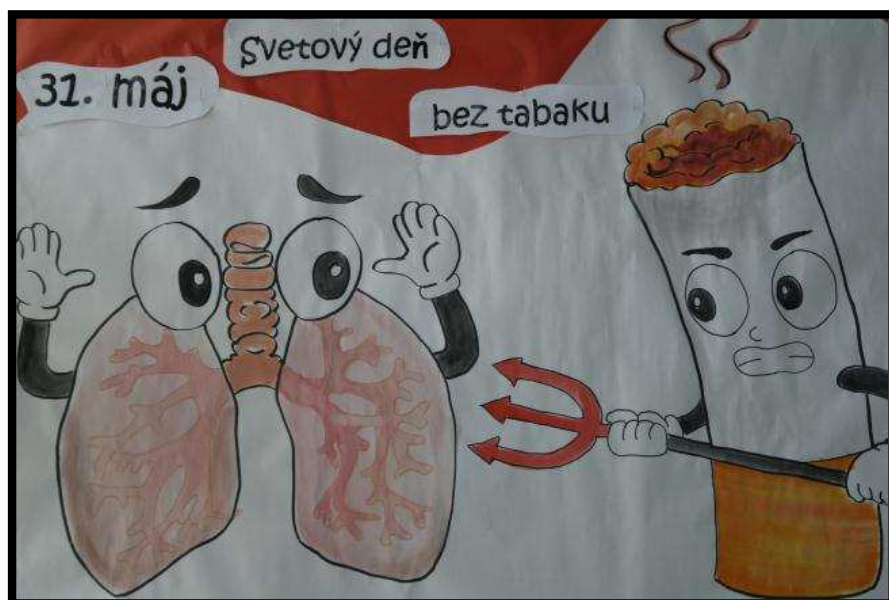
Vítazi súťaže za jednotlivé ročníky:

chlapci

Michal Tynik	I. A
Ivan Marc	II. C
Vladimír Kolesár	III. B
Kevin Kariško	IV. A

dievčatá

Soňa Buzinkaiová	I. A
Liana Nováková	II. A
Laura Dudičová	III. B
Daniela Karišková	IV. B

V utorok (31. mája) to boli videá s problematikou boja proti fajčeniu v III. A triede.

Veríme, že aj týmito aktivitami prispievame k tomu, aby si žiaci našej školy uvedomovali dôsledky fajčenia a radšej s fajčením ani nezačali.

(Mgr. Katarína Kutná)

Jazyková poradňa

Nie vada, ale chyba

Podstatné meno *vada* a od neho utvorené prídavné meno *vadný* sa v Krátkom slovníku slovenského jazyka hodnotia ako nesprávne a namiesto nich sa ako správne ponúkajú podstatné mená **chyba, kaz, nedostatok, porucha** a prídavné mená **chybný, kazový, pokazený, poruchový, poškodený, nevyhovujúci**. Rovnako sú v spisovnom jazyku neadekvátne ďalšie odvodené výrazy ako *vadnosť*,

závada, závadnosť alebo *závadný*.

Namiesto nesprávnych výrazov *rečová vada, vady materiálu, vadný výrobok, závadná voda, byť bez vady, vada motora* používame v spisovnom jazyku tieto výrazy: **rečová chyba, chyby (nedostatky) materiálu, chybný (nevyhovujúci) výrobok, byť bez chyby, porucha motora** atď.

Postaviť sa do radu

Podstatným menom mužského rodu **rad** označujeme usporiadanie alebo zoradenie viacerých jednotlivcov alebo vecí v jednej línii za sebou alebo vedľa seba. Ak sa namiesto tohto pomenovania použije slovo **rada**, ide o nespisovné vyjadrenie, pretože podstatné meno ženského rodu **rada** má význam poučenie, pri ktorom niekto niekomu. Obidve podstatné mená patria do slovnej zásoby spisovnej slovenčiny, majú však odlišný význam, a preto ich **nemožno zamieňať**.

Správne hovoríme: postavím sa do radu (nie do „rady“), posadili sa do prvého radu, vybočil z radu, celý rad otázok a pod. (Spracoval: D. Korytko)

Budapešť, ako ju nepoznáme

V dňoch 19. – 21. mája sme absolvovali exkurziu do Budapešti. Je to hlavné mesto Maďarska, mesto zložené z dvoch miest Buda a Pešť, mesto s veľmi bohatou históriou, mesto s obrovským množstvom pamiatok.

Navštívili sme maďarský parlament, kde sú uložené korunovačné klenoty. Prešli sme sa po Námestí hrdinov, prezreli sme Kostol Kráľa M. Korvína, v ktorom sa vraj ženil. Z Citedely a od pamätníka oslobodenia bol nádherný výhľad na celé mesto. Nezabudnuteľným zážitkom bola plavba loďou po Dunaji, ktorý rozdeľuje mesto na dve časti. Najkrajším však bol pohľad na večernú Budapešť – rozsvietené mosty, parlament, budovy.

Výmenu stráží sme sledovali pred prezidentským palácom, obdivovali sme Budatínsky hrad, marcipánové múzeum, zaujal nás jeden z najznámejších hotelov – Hilton.

Posledný deň patril tropicáriu – ryby, žraloky, korytnačky, raje. Niektoré sme mohli chytiť rukami.

Tento poznávací výlet v nás zanechal krásne spomienky.

(Dominika Bereščiková, VII. A)

Prázdninová anketa

Ako budete tráviť prázdniny?

p. uč. Soták: Doma, keďže mám ročné dieťa.

p. uč. Michalčík: Na stavbe a so svojou rodinou.

p. uč. Petrovská: Väčšinou doma a v záhrade.

p. uč. Kravcová: Dobre.

Chystáte sa niekde na dovolenku? Kde a a prečo práve tam?

p. uč. Soták: Vysoké Tatry a Bratislava (kvôli rodine).

p. uč. Michalčík: Dúfam, že nám vyjde víkend v Liptove, pretože som tam nikdy nebol.

p. uč. Petrovská: Nechystáme sa nikde, nemáme nič v pláne.

p. uč. Kravcová: Áno, do Chorvátska.

Ktorá je vaša obľúbená prázdninová aktivita?

p. uč. Soták: Šport, voda, grilovačka.

p. uč. Michalčík: Sedieť vonku v tieni pod stromom a čítať si knihu.

p. uč. Petrovská: Leňošenie a ničnerobenie.

p. uč. Kravcová: Oddych a ticho v školskej záhrade.

(Spracovali Ľ. Kučma, K. Pavelka, VIII. A)

Tvorba z nášho srdiečka

Ida Florensová

Ráno som vyskočila z postele a utekala sa umyť. „Ó, bože,“ pomyslela som si, keď som sa pozrela do zrkadla. Rozstrapatené a neupravené vlasy, tučnejšia

postava, malé a úzke pery, nebadateľný úsmev a ohromné uši. Mohla by som pokračovať ďalej. Na mojom výzore je toľko chýb. A ako keby toho nebolo málo, rodičia ma pomenovali Ida. Celým menom Ida Florensová.

Otrastné meno, už len to meno hovorí za všetko. Jediné, čo sa mi na mne páči sú moje veľké azúrovo-modré oči. No pred zrkadlom sa nikdy dlho nezdržím. Aj tak to už so mnou horšie byť nemôže.

„Ida, už si hotová?“ zakričala na mňa mama. „Ved’ už idem,“ vzdychla som si. Rýchlo som sa obliekla do riflí a natiahla som si čiernu košeľu. Dúfala som, že ma to aspoň trochu zoštíhli, ale bolo to oveľa horšie. Moje detské, veľké líčka boli o dosť výraznejšie ako zvyčajne a pozadie som mala v tých riflích doslova obrovské.

„Dnes sa mi už prezliekať nechce a aj tak sa ponáhľam,“ pomyslela som si. Zišla som dolu na raňajky. Mama ma tam privítala s plným tanierom vajíčok a slaninou. Zbiehali sa mi sliny, ale ako som zbadala svoje brucho, hneď ma to prešlo. „Hm... Mama, dnes si dám len hrianku,“ povedala som jej. „Tak dobre len sa najedz,“ prekvapene odvetila. Mama vedela, že som nikdy nevynechala vajíčka so slaninou. Najedla som sa, pretože ma čakal dlhý deň. 8 hodín, to je niečo na siedmačku. Ako som dojedla, vstala som od stola a s „radosťou“ som sa pobrala do školy. Krik detí, ktoré vychádzali z domov ma sprevádzal cestou. V škole som sa musela doslova predierať ku skrinkám. Prezula som sa a vyšla som hore na poschodie, kde máme veľkú triedu. V triede nás je 27. Sadla som si na svoje osamelé miesto a začal sa môj dlhý, nudný deň. Hodiny sa dali, ako tak prežiť. No horšie boli prestávky. Keď som si vybrala desiatu, moji spolužiaci sa mi začali vysmievať, podpichovať ma a strkať.

„Ida, nemáš dosť už toho jedla? Pozri sa ako vyzeráš!“ zakričala na mňa Laura. Je to najkrajšia a najpopulárnejšia baba v okolí. Keď to povedala, všetci sa začali smiať. Ja som ju ignorovala. Nebudem sa brániť, možno prestane a aj tak by som si to nedovolila. Desiatu som dojedla. Na rade bolo vyberanie kníh z tašky. Môj spolužiak Erik bol hneď na mieste a vedel, čo má robiť. Zohla som sa a on rýchlo zobral moju stoličku a keď som si chcela naspäť sadnúť, spadla som na zem ako zhnitá hruška. Po triede sa rozľahol hlasný a prenikavý smiech. To neprežijem. Ďalší výsmech a ponižovanie od mojich primitívnych spolužiakov. „Hej, Ida, neprisadla si niekoho tým svojim obrovským pozadím?!“ Toto povedal najpodlejší chalan z našej triedy. Volá sa Rišo. Do očí sa mi nahrnuli horké slzy. „Prečo mi proste nedokážu dať pokoj?“ pomyslela som si. Od mala som vedela, že budem čiernou ovcou v skupine. Ale nemyslela som si, že budú až tak podlí. Neuvedomovala som si, že mi vyhrkla

slza. „Decko nám plače! Máš plienky? Predsa nechceme, aby sa nášmu triednemu decku stala nehoda!“ Toto naraz zakričali Rišo s Laurou, ako keby si to predtým nacvičovali. Nakoniec všetky prestávky som strávila na wc-ku a do triedy som sa vracala s červenými očami od plaču. Čo myslíte, čo ma čakalo keď som sa vrátila? Zase výsmech. Bola som nesmierne rada, keď sa skončila posledná hodina a ja som mohla ísť domov. Išli sme dolu schodmi a Rišo so svojou bandou ma potkli na schodoch. Šťastie že som sa zachytila, lebo by som asi zletela dolu schodmi. Išla som domov s úsmevom na perách a s piesňou v srdci. Prešlo ma to, keď som doma zistila koľko máme veľa úloh. Na obed som zabudla, ale ako hladnej mi to veľmi nepálilo. Tak som si dala aspoň dobrú zeleninovú polievku. Myslím, že z tejto polievky sa nepriberá. Vyšla som naspäť hore do svojej malej, útulnej izby a začala som sa znovu učiť. „Fú, konečne!“ víťazoslávne som zakričala, keď som zavrela poslednú knihu. Pripravila som si knihy na zajtrajší deň a pustila som si vodu v sprche, aby sa mi trošku nahriala. Vyzliekla som sa a pozerala som sa do zrkadla. „No, nie je to až tak zlé,“ povedala som si s nádejou v hlase. Otáčala som sa a stále som sa pozerala na seba s otvorenými ústami. „Preboha!“ zvraskla som a chytila som sa za moje mohutné brucho a zadok. „To nie je fér!“ kričala som a znova som sa rozplakala. „Prečo ja? Prečo ja musím byť taká príšera?“ kričala som ďalej. Prestala som plakať a obzerala som si svoju tvár. Veľké azúrovo-modré oči mi svietili ako 2 diamanty. Usmiala som sa. Teraz som uprela zrak aj na svoj úsmev. Dost' nebadateľný, ale celkom pekný. Osprchovala som sa a ľahla si do postele. Vždy sa mi páčilo, keď som si ľahla a mohla som snívať o tom, o čom som vždy chcela, aby sa stalo a pevne som dúfala, že sa to aj jedného dňa stane. Predstavovala som si človeka. Takého ako ja. Obyčajné dievča, ktoré by mi rozumelo a bolo by mojou kamarátkou. Každé dievča, s ktorým som sa chcela spriatelíť len ohrnulo nosom a vzdialilo sa odo mňa. Nikdy som nemala pravého priateľa či priateľku. A teraz som ju tak potrebovala. Bola som smutná, osamelá a strašne zúfala. Zaspala som. Ráno som sa zobudila s nádejou, že bude niečo nové v škole, aj keď som tušila, že to bude zasa nudný, obyčajný deň. Rýchlo som sa umyla a upravila. Zišla som dolu a ani som neraňajkovala, len som si rýchlo zobrala desiatu a utekala do školy. Meškala som. Bolo 10 minút po zvonení a prvá hodina bola Technická výchova. Za katedrou sedel môj triedny učiteľ. On vyučuje techniku a telesnú. „Florensová, ideš neskoro!“ zakričal. V triede sa ozval šum a jemný chichot. Hneď som vedela, že je to Laura. „Ticho, Laura,“ povedal učiteľ pokojne. Každý učiteľ oslovuje Lauru krstným menom a ostatných priezviskom. Laura sa na učiteľa nežne usmiala

a mne sa vyškerila do tváre. „Pán učiteľ, ospravedlňujem sa, zaspala som,“ potichu som povedala. „Florensová, s tebou si to vybavím neskôr, ale teraz by som vám chcel predstaviť novú žiačku, Andreu Hairovú.“ A v tej chvíli vstúpilo do triedy krásne dievča. Mala ako vodopád plavé kučeravé vlasy, ktoré jej siahali po pleciah, veľké orieškovo-zelené oči, malý nos, široký úsmev s perfektne rovnými zubami. Bola štíhla a vysoká, tričko mala čierne s bielou baletkou na hrudi, modré džínsy, ktoré boli na stehnách mierne potrhane, na nohách mala tmavomodré tenisky. Usmiala sa, no nebola som si istá či sa usmieva na mňa. Nebolo zvykom, žeby sa niekto na mňa usmieval. Učiteľ ju poslal sadnúť ku mne. Prekvapene som na ňu pozerala celý čas či aj ona neohrne nosom. Neohrňala nosom, pekne sa usmievala. Pokojne si sadla a pozrela na mňa. „Ahoj,“ povedala jemne. „To ahoj patrilo mne?“ prekvapene som sa spýtala, než som si premyslela čo hovorím. „Áno, to ahoj patrilo tebe,“ jemne sa zasmiala a pozrela na mňa. „A-ahoj,“ nespelo som odpovedala. „Ako sa voláš?“ spýtala sa ma. „Ida. Ida Florensová,“ zahanbene som odpovedala. „To je zaujímavé meno,“ povzbudila ma Andrea. Usmiala som sa a ona mi úsmev opätovala. Potom sme už boli ticho, lebo učiteľ začal niečo vysvetľovať. Vlastne sme boli ticho celý deň, sedeli sme okolo seba a nič nevraveli. Po poslednej vyučovacej hodine sa ma spýtala: „Nejdeš so mnou domov? Bývam na Botanickej ulici, nedávno sme sa prisťahovali.“ S úžasom som na ňu hľadela pokiaľ sa nerozosmiala a ja som jej odpovedala: „Vážne? Aj ja bývam na Botanickej ulici!“ vykrikla som. Tak sme sa celú cestu smiali, rozprávali a zabávali. Potom na nás začali pokrikovať Rišo s Laurou a ich bandou. Nám to však bolo jedno. Ako sme prišli ku svojim domovom zistila som, že Andrea je moja suseda. Keď sme sa lúčili, povedala mi: „Si skvelé dievča, Ida. Nerozumiem, prečo nemáš žiadnych priateľov.“ Smutne som pozrela do zeme: „Vieš, ľudia si teraz vyberajú kamarátov len podľa vzhľadu. Andrea sa na mňa usmiala a povedala: „Ida, si milá. Netreba si všímať tých nevychovcov, ktorí nevedia koho okolo seba majú. Síce ťa poznám len krátko, ale môžem povedať, že si moja kamarátka.“ Andrea to asi myslela vážne, lebo sa ani nepohla a pozerala mi do očí. „Ďakujem Ti, Andrea. Nikto mi nič také predtým nepovedal. Aj ja ťa beriem ako kamarátku.“ Skoro som sa rozplakala. Zasa sa usmiala a mávala mi na rozlúčku. Zamávala som jej tiež a potom zmizla za rohom. Ja som sa s ľahkým srdcom najedla a naučila. Odrazu niekto zaklopal na dvere. Rýchlo som vstala a utekala otvoriť. Stála tam Andrea a hovorila: „Ida, tu máš moje telefónne číslo, zavolaj mi alebo mi pošli sms-ku a takto môžeme byť v kontakte, keď nebudeme môcť ísť von.“ Keď to dopovedala,

utekala k autu nastúpila, zamávala mi a odišla. Zobrala som rýchlo mamin mobil a písala jej: „Andrea, kde si odišla? Nestihla si mi to povedať.“ Andrea rýchlo odpísala: „Nakupujem. Môžeš ísť potom von?“ odpísala som jej: „Áno môžem.“

Takto sme si písali, chodili von, chodili sme spolu do školy a aj keď sa nám smiali, nič sme si z toho nerobili a kráčali sme ďalej. Už som viac nebola sama. Mala som Andreu a vďaka nej som sa necítila osamelo. Je neuveriteľné, že jedna malá osôbka vám dokáže zmeniť život.

(Lucia Pristášová, VII. B)

Zaujímavosti z diania v našej škole

7. júna 2016 sa náš žiak, Jakub Popovič z VIII. A, zúčastnil celoslovenského kola súťaže **Čo vieš o hviezdach**, ktoré sa konalo v Hurbanove. Jakub sa umiestnil na krásnom **9. mieste**. Gratulujeme a prajeme veľa chuti po poznávaní! ☺

V dňoch 16. – 17. júna sa žiačky našej školy Simona Podoláková z V. A a Natália Lukáčová z V. B zúčastnili celoslovenského kola súťaže **Na bicykli bezpečne**. Svoju šikovnosť a vedomosti dokázali svojím umiestnením – **3. miestom**. Z umiestnenia sa tešíme a prajeme veľa bezpečných kilometrov!!!

Športová rubrika

Okresné kolá

Hádzaná: žiaci – 2. miesto

žiačky – 2. miesto

Malý futbal žiačok – „Jednota Cup“ – 2. miesto

Malý futbal mladší žiaci – „Dôvera, školský pohár“ – 3. miesto

Mini futbal „Mc Donalds“ – 2. miesto

Malý futbal „Dôvera – ŠP SFZ“ – žiačky – 2. miesto

